

РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (втори разширен състав)

10 май 2006 година*

„Иск за обезщетение – Извъндоговорна отговорност на Общността – Проект на Общността за глобална сателитна радионавигационна система (Galileo) – Вреди, понесени от титулярите на марки и на търговски имена съдържащи думата “Galileo” – Отговорност на Комисията при липса на незаконосъобразно поведение на нейните органи – Необичайна и специална вреда”

По дело T-279/03,

Galileo International Technology LLC, установено в Bridgetown (Барбадос),

Galileo International LLC, установено в Wilmington, Delaware (САЩ),

Galileo Belgium SA, установено в Brussels (Белгия),

Galileo Danmark A/S, установено в Copenhagen (Дания),

Galileo Deutschland GmbH, установено в Frankfurt am Main (Германия),

Galileo España, SA, установено в Madrid (Испания),

Galileo France SARL, установено в Roissy-en-France (Франция),

Galileo Nederland BV, установено в Hoofddorp (Нидерландия),

Galileo Nordiska AB, установено в Stockholm (Швеция),

Galileo Portugal Ltd, установено в Alges (Португалия),

Galileo Sigma Srl, установено в Рим (Италия),

Galileo International Ltd, установено в Langley, Berkshire (Обединено кралство),

The Galileo Co., установено в Лондон (Обединено кралство),

Timas Ltd, установено в Дъблин (Ирландия),

за които се явяват г-жа С. Delcorde, г-жа J.-N. Louis, г-жа J.-A. Delcorde и г-жа S. Maniatoroulos, адвокати, със съдебен адрес в Люксембург,

ищци,

срещу

* Език на производството: френски.

Комисията на Европейските общности, за която се явяват г-н N. Rasmussen и г-н M. Huttunen, в качеството на представители, подпомагани от г-жа A. Verenboom и г-жа N. Van den Bossche, адвокати, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник

с предмет иск за обезщетение, целящо от една страна, Комисията да спре да използва термина „Galileo” по отношение на проекта на Общността за глобална сателитна радионавигационна система и да накара трети лица да спрат използването на този термин и от друга страна, да бъде компенсирана вредата, която са понесли ищците от факта на използването и разпространението от страна на Комисията на упоменатия термин, за който те твърдят, че е идентичен на марките регистрирани от ищците, а също така и на техните търговските имена,

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ
(втори разширен състав),

в състав: г-н J. Pirrung, председател, г-н A. W. H. Meij, г-н N. J. Forwood, г-жа I. Pelikánová и г-н S. Papasavvas, съдии,

секретар: г-жа C. Kristensen, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 30 ноември 2005 г.,

постанови настоящото

Решение

Факти в основата на спора

1. Термина „Galileo” използван от ищците

1. Групата предприятия Galileo, към които дружествата ищци принадлежат, е основана през 1987 г. от единадесет северноамерикански и европейски авиокомпаниии. Групата е един от световните лидери за предлагане и снабдяване с електронни услуги в секторите на въздушния транспорт, на пътуванията, на забавленията и хотелската индустрия, по отношение на достъпа до данни относно оферти, графици и информация за цени. Нейни клиенти са предимно пътни агенции, хотелиерски дружества, дружества коли под наем, авиокомпаниии, тур оператори и морски линии.

2. Терминът „Galileo” е елемент от търговските наименования, предмета на дейност и имената на ищците. Ищецът Galileo International Technology LLC е титуляр на различни международни марки вербални или фигуративни, които са били регистрирани между 1987 и 1990 г. и в които този термин е или единствен елемент, или елемент из между други, както вербалните марки GALILEO регистрирани във Франция на 17 септември 1987 г., в Германия на 18 август 1988 г. и в Испания на 3 октомври 1988 г.

3. Ищецът Galileo International Technology LLC е титуляр на няколко марки на Общността, които са били регистрирани на основание на Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 г. относно марката на Общността (ОВ 1994 г., L 11, стр. 1), така както е бил изменен от службата за хармонизация на вътрешния пазар (марки, рисунки и модели) (ОНМІ). Става дума за следните фигуративни марки:

4. Първата от тези фигуративни марки е била регистрирана на 4 март 1999 г. и после отново на 9 март 2004 г., втората е била обект на регистрация на 20 януари 2000 г. Ищецът е също така титуляр на вербалната марка GALILEO, регистрирана на 1 октомври 2003 г. Съвкупността от тези марки е била регистрирана за продуктите и услугите, отнасящи се до класове 9, 16, 35, 38, 39, 41 и 42 по смисъла на съглашението от Ница относно международната класификация на продуктите и услугите за целите на регистрацията на марките, от 15 юни 1957 г., така както е бил преразгледано и променено.

5. Тези общностни и национални марки (по-надолу „марки на ищите“) са били регистрирани, за да обозначат между другото, услуги в областта на телекомуникациите под формата на данни, компютърни програми относно въздушния транспорт, наема на превозни средства, резервацията на пътувания, услуги в областта на развлеченията, услуги в сектора на настаняването и ресторантьорството, а също така на електрически уреди, компютри и програми за обработка на текстове.

2. Термина „Galileo“ използван от Комисията

6. На 10 февруари 1999 г., Комисията е приела едно съобщение, назовано „Galileo – Ангажимент на Европа за ново поколение услуги в областта на сателитната навигация“ (СОМ (99) 54 final). С това съобщение, Комисията е целяла да се установи сателитна система, наречена Galileo, покриваща нуждите на гражданите ползватели от цял свят в областта на радио навигацията, позиционирането и синхронизирането. Според Комисията Galileo ще бъде съвместим с двете съществуващи операционни системи – американската GPS (Глобалната система за позициониране) и руската Glonass (Глобална навигационна спътникова система) – и би могло да доведе до нова глобалната навигационна спътникова система (ГНСС). Още от началото финансовото участие на частния сектор в реализацията на проекта Galileo е било предвидено.

7. С Резолюция от 19 юли 1999 г. относно участието на Европа в ново поколение услуги за сателитна навигация – Galileo – Фаза на определение (ОВ С 221, стр. 1), Съветът е одобрил упоменатото по-горе съобщение на Комисията.

8. На 22 ноември 2000 г., Комисията е приела съобщение на Съвета и на Европейския парламент относно Galileo (СОМ (2000) 750 final), което описва резултатите от фазата на определение на програмата Galileo и излага икономическите и финансови аспекти, а също така и структурата на управлението му. Когато става дума последователните фази на програмата, съобщението описва една фаза на развитие на сателитите (2001 г. – 2005 г.), една фаза на развитие относно тяхното производство и изстрелване (2006 г. и 2007 г.) а също

така и фаза на икономическа и търговска експлоатация на новата система след 2008 г.

9. С резолюция от 5 април 2001 г. относно проектът Galileo (ОВ С 157, стр. 1), Съветът е одобрил необходимите елементи на фазата на развитие. Той е поканил Комисията да започне процедура за събиране на оферти с цел да позволи участието на частния сектор в проекта и да идентифицира търговските услуги, които би предоставил Galileo. Съветът също така е подчертал интереса, който би имал частния сектор да вземе финансово участие, което би му позволило да участва във фазата на развитие.

10. С Регламент (ЕО) № 876/2002, от 21 май 2002 г., учредяващ общото предприятие Galileo (ОВ L 138, стр. 1), Съветът е, по предложение на Комисията приложил член 171 ЕО и учредил въпросното общо предприятие с предмет на дейност от една страна, управление на проекта за фазите на изследвания, развитие и демонстрация и от друга за мобилизиране на фондовете, предназначени за програмата Galileo. Членовете учредители на съвместното предприятие са били Европейската общност представена от Комисията, и Европейската космическа агенция (ASE), като всяко частно предприятие отговарящо на критериите установени с тази цел е имало възможност също така да стане член.

11. В своето съобщение до Парламента и Съвета от 15 октомври 2002 г., назовано „Състояние на придвижването на програмата Galileo” (ОВ С 248, стр. 2), Комисията е отбелязала, че програмата Galileo ще бъде управлявана от частно предприятие през фазите на развитие и оперативно експлоатиране. За тази цел са били поискани оферти от общото предприятие Galileo целящи да селектират частния консорциум, който би получил концесия за развитие и експлоатация на системата.

12. Пред Съда, Комисията е подчертала основното значение на европейска система за радио навигация в технологичната, икономическата и стратегическите области, дотолкова доколкото овладяването на тази технология предполага множество приложения в областта на индустрията. В това отношение Комисията е подчертала, между другото управлението на системите за транспорт (насочването на автомобилите), воденето на политиките в областта на околната среда, териториалното развитие, метеорологията, геологията, обществените поръчки, енергетиката, предотвратяването на природни бедствия и аварии, поддържането на операции на гражданската защита в случай на катастрофи, политиката на аграрен контрол и физическа сигурност на лицата. Според Комисията бъдещата европейска система ще предлага:

- предоставяне на безплатна база данни, предназначени за „широката общественост”;
- търговски услуги предназначени за професионални цели;
- услуга „от жизнено значение” приложима в случай на защита на човешки живот, както и на въздушна и морска навигация;

– служба за издирване и спасение предназначена за подобряване на съществуващите системи за помощ в случай на бедствия;

– правителствена служба предназначена за целите на гражданската защита, националната сигурност и в правната област.

13. Комисията е уточнила, че цената на фазата на развитие възлиза на 1,1 милиарда EUR, финансирани по равно от Европейския съюз и АСЕ. Цената на фазата на разгръщане, а именно 2,1 милиарда EUR, трябва да се поеме най-вече от бъдещия концесионер на системата. По отношение на фазата на търговска експлоатация, Комисията е декларирала пред Съвета, че въвеждането ѝ е предвидено за 2010 г.

3. Молба за регистриране на марка на Общността внесена от Комисията

14. На 21 юни 2002 г., Комисията е поискала на основание на регламент № 40/94, регистрирането на марка на Общността, а именно фигуративен цветен знак, става дума за стилизирана сфера вдъхновена от логото на Европейския съюз и това на АСЕ, която съдържа думата „Galileo”:

В иска за предоставяне на марката се отнася до „дейности по проучване и развитие в областта на сателитна радионавигация”, отнасящи се до класа 42 по смисъла на споразумението от Ница.

15. На 14 март 2003 г., ищецът Galileo International LLC е внесъл възражение на основание на член 42 от Регламент № 40/94, по отношение на регистрирането на тази марка. С решение от 29 септември 2005 г., отделът за възражение на ОНМІ го отхвърля. Това решение е било оспорвано от ищеца пред органите за обжалване на ОНМІ.

16. През м. август 2003 г., Комисията и АСЕ са депозирали емблемата за програмата за сателитна радионавигация Galileo, пред международната организация за интелектуална собственост (ОМРІ), в Женева, в приложение на Парижката конвенция за защита на индустриалната собственост от 20 март 1883 г., изменена за последно в Стокхолм на 14 юли 1967 г. и изменена на 28 септември 1979 г. (Сборник с договори на Обединените нации, том 828, № 11847, стр. 108, наричан по-нататък „Парижката конвенция”).

4. Размяна на кореспонденция между ищите и Комисията

17. С писмо от 30 април 2001 г., ищите са протестирали пред Комисията срещу използването на термина „Galileo” за назоваване на проекта ѝ за радионавигация. Те са подчертали, че това използване ѝ нанася вреди и нарушава правото ѝ върху марката. На 4 февруари 2002 г., Комисията е отговорила с твърдението, че използването на термина „Galileo” за нейния проект не нарушава правата ѝ върху марката.

18. В последствие, ищите и Комисията са предприели интензивна обмяна на кореспонденция. Ищите са поддържали своята позиция съгласно която Комисията използвали термина „Galileo” в търговски контекст като насърчава

трети лица да направят същото, по отношение на сходни услуги и продукти на тези визирани от марките на ищците. Комисията счита за обратно на това, че Galileo си остава до 2008 г. програма за изследване и развитие, и че не пречи до тази дата на никакво търговско използване на услугите за резервация предоставени от ищците, които са абсолютно различни от тези на сателитното позициониране.

5. Съдебни и административни постъпки предприети от ищците паралелно с настоящия спор

19. Ищецът Galileo International Technology LLC оспорва пред търговския съд в Брюксел, използването на термина „Galileo” от страна на белгийското дружество Galileo Industries, чиято предмет на дейност е да участва в дейностите свързани с космическата индустрия и което включва в себе си основните европейски производители заинтересовани от програмата Galileo. С Решение от 1 септември 2003 г., търговския съд отхвърля иска с основаниято, че сектора на дейност на ищеца е различен от този на дружеството Galileo Industries. Ищецът обжалва това решение. Делото понастоящем е висящо пред Брюкселския апелативен съд.

20. Ищецът Galileo International Technology LLC от друга страна, е внесъл пред ОНМІ различни възражения срещу молбите за регистрация на марките съдържащи термина „Galileo”, осъществени от немското дружество Astrium, което в качеството си на дъщерно дружество на European Aeronautic Defense and Space Company (EADS) (Европейско дружество за въздушна отбрана и космически изследвания), което е сред най-големите европейски предприятия за спътникова навигация и също така е заинтересовано от програмата Galileo.

21. Накрая, същия ищец е сезирал върховния съд на Мюнхен (Германия) от една страна да се забрани на Astrium да използва термина „Galileo” за назоваване на различни продукти и услуги и от друга страна да се задължи Astrium да заплати вредите произтичащи от упоменатото използване. Този съд е удовлетворил молбата с Решение от 17 февруари 2004 г., като е отбелязал, че въпросните дейности са сходни, и че знаците са от естество да създадат заблуда. Това решение е било потвърдено от апелативния съд на Мюнхен от 13 януари 2005 г. и е получило сила на присъдено нещо, а жалбата внесена от дружеството Astrium е била отхвърлена от федералния немски съд на 24 ноември 2005 г.

Процедура и искания на страните

22. С молба подадена в секретариата на Съда на 5 август 2003 г., ищците са предявили настоящия иск.

23. Съгласно доклада на съдията докладчик, Съдът (втори състав) е решил да насрочи съдебно заседание, без да се занимава с предварителните проучвания. Въпреки това той е задал серия въпроси, на които страните са отговорили в дадения им срок. От друга страна, след изслушване на страните, Съдът е изпратил делото пред втори разширен състав.

24. Пledoариите на страните и техните отговори на въпросите на Първоинстанционния съд са били изслушани по време на заседанието от 30 ноември 2005 г.

25. Страните искат от Съда:

– да забрани на Комисията:

– да използва термина „Galileo” относно проекта за сателитна радионавигация;

– да поощрява директно или не, трети лица да използват този термин в рамките на същия проект;

– да участва в използването от трети лица на този термин;

– да осъди Комисията да ѝ заплати солидарно сумата от 50 милиона EUR като обезщетение за понесените вреди;

– ако ли не в случай, че Комисията продължи да използва термина „Galileo”, да я осъди да им заплати сумата от 240 милиона EUR;

– да осъди Комисията да им заплати лихвите изчислени на основа на лихвения процент на Централната европейска банка, увеличени с 2% считано от датата на предявяване на иска;

– да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

26. Комисията иска от Съда:

– да отхвърли иска като недопустим, дотолкова доколкото той се основава на твърдение за нарушаване на марка, търговско име, предмет на дейност и наименование на област;

– да отхвърли останалото като неоснователно;

– да осъди ищецът да заплати съдебните разноски.

В правен аспект

27. Трябва да се установи, че молбите за забрана и обезщетение внесени от ищите на основание на член 235 и член 288, втора алинея ЕО се основават на нарушаване на тяхното право върху марката дадено им от член 5, параграф 1, буква б), на Първа директива 89/104/ЕИО на Съвета, от 21 декември 1988 г., за сближаване на законодателствата на държавите-членки относно марките (ОВ 1989 г., L 40, стр. 1, наричана по-нататък „директивата”), и в случая от член 9, параграф 1, буква б), от Регламент № 40/94, от една страна, и върху нарушаване на предмета на дейност, търговските имена и имената на области на ищите защитавани в член 8 от Парижката конвенция от друга.

1. Относно допустимостта

Аргументи на страните

28. Комисията поддържа, че искът е недопустим предвид това, че някои нарушения, за които се говори в иска не отговарят на изискванията за яснота и прецизност.

29. В действителност, дотолкова доколкото ищците я обвиняват в това, че е нарушила техните национални марки, Комисията подчертава, че ако ищците изброяват марките за които се твърди, че са засегнати от настоящия спор – а именно 204 марки в различни страни, сред които 24 регистрирани в държавите членки на Общността - те не дават никакво уточнение относно предполагаемото нарушение на национални разпоредби. При липса на такива уточнения, Комисията счита, че не би могло да се иска от нея да извършва предположения, за да разбере какви национални разпоредби са били евентуално нарушени.

30. По отношение на марките на Общността, ищците не са уточнили защо нарушението на една или друга се дължи на отговорността на Комисията. В частност те не са се позовали на специфичните разпоредби на член 9, параграф 1, буква б) от Регламент № 40/94.

31. Ищците не обясняват също така и в какво техните предмети на дейност, търговски имена, или имена на области са нарушени. В действителност, дотолкова доколкото те не се основава т на член 8 от Парижката конвенция, ищците не се позовават на валидните национални регламентации, които са прехвърлили тази конвенция и също така не са обяснили причините, поради които Комисията трябва да се счита за обвързана от този договор по който тя не е страна.

32. Накрая, Комисията изтъква недопустимостта на иска, който цели Съдът да ѝ наложи забрани. В действителност Договорът за ЕО не включва подобна компетентност на общностния съдия.

33. Ищците отговарят, че липсата на позоваване на точните национални закони не е попречило на Комисията да разбере предмета на иска, както и да подготви по адекватен начин своята защита.

34. По отношение на член 8 от Парижката конвенция, те твърдят, че подобна разпоредба създава принципа на защита на търговските наименования, който е задължителен за всички държави членки. Нарушавайки този принцип, Комисията била извършила незаконно действие.

35. По отношение на техните заключения, целящи Съдът да забрани на Комисията, да използва термина „Galileo”, ищците считат, че те по никакъв начин не се намесват в сферата на политическата и административна компетентност на Комисията. Ставало дума просто да се преустанови едно виновно поведение и да се прекрати нанасянето на вреди.

Преценка на Съда

Относно изискването за яснота и прецизност на иска

36. На основание на член 21, първа алинея и на член 53, първа алинея от Устава на Съда, а също така и на основание на член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник на Съда, всяка искова молба, трябва да съдържа данни за предмета на спора и кратко изброяване на доводите. Тези уточнения, трябва да бъдат достатъчно ясни, за да позволят на ответника да подготви защитата си и на Съда да заседава по иска, евентуално без други информации в тази област. С цел да се гарантира юридическата сигурност и добра администрация на правораздаването, трябва за да бъде един иск допустим основните фактически и правни елементи, на които той се основава да фигурират поне на кратко, но по разбираем и достъпен начин в текста на самата искова молба (Решения по дело *Dubois и Fils/Съвет и Комисия Т-113/96* от 29 януари 1998 г., *Recueil*, стр. II-125, точка 29, и дело *Travelex Global и Financial Services и Interpayment Services/Комисия, Т-195/00, Recueil*, стр. II-1677, точка 26).

37. За да се удовлетворят тези изисквания, една искова молба целяща изплащане на обезщетения за вреди, за които се претендира, че са нанесени от институция на Общността, трябва да съдържа елементи, които позволяват идентификацията на поведението, в което ищецът обвинява институцията, причините поради които той счита, че съществува причинно-следствена връзка между поведението и вредата, която той е понесъл, а също така и характера и обхвата на тази вреда (Решение по дело *Travelex Global и Financial Services и Interpayment Services/Комисия*, точка 36).

– По отношение на националните, общностните и извънобщностните марки

38. Когато става дума за нарушения, основани на нарушаване на национални марки от искът става ясно, че ищите искат да ангажират отговорността на Комисията, за да получат обезщетение за твърдяното от тях нарушение, а именно загубата на основната функция и стойност на техните национални марки. Това нарушаване следва от използването на знака *Galileo* и е според ищите направено по вина на Комисията. Самата тя е причинила въпросната вреда, след като не се е съобразила със упоменатите права върху марката, такива каквито са определени в член 5, параграф 1, буква б) от директива.

39. Но, съгласно член 5, параграф 1, буква б) от директивата, марката която е регистрирана дава на своя титуляр правото да ”забрани на всяко трето лице, без негово съгласие да използва марката в деловия живот или да използва знак, който поради своята идентичност или своята сходност с марката и поради идентичността и сходността на продуктите или услугите, които са покриват от марката или знака съществува в съзнанието на публиката, риск от объркване, който включва риск за асоцииране със знака и марката”.

40. Позоваването в иска на член 5, параграф 1, буква б) от директивата, трябва да се счита за достатъчно ясно и точно по отношение на 24 марки, регистрирани в държавите членки на Общността. В действителност член 5, параграф 1, на директивата извършва хармонизация в рамките на Общността, на правилата относно правата дадени от една марка и определя изключителното право, с което се ползват титулярите на марките в Общността (Решения по дело *Silhouette International Schmied C-355/96* от 16 юли 1998 г., *Recueil*, стр. I-4799, точка 25, и

дело Arsenal Football Club C-206/01 от 12 ноември 2002 г., Recueil, стр. I-10273, точка 43). Държавите-членки на Общността, следва да прехвърлят тази разпоредба в националното си право и Комисията не оспорва факта, че това прехвърляне е било извършено изцяло за упоменатите 24 марки покривани от директивата.

41. Следователно, настоящите нарушения не могат да се считат за недопустими поради факта, че ищците са се въздържали да приведат уточнения относно националните регламентации, за които твърдят, че са нарушени. Доводът за недопустимост на Комисията следователно трябва да се отхвърли по тази точка.

42. За сметка на това, когато става дума за 178 марки регистрирани в трети страни, препращането от страна на ищеца към директивата не може да компенсира липсата на уточнение по отношение на естеството и обхвата на правата на марките, за които се твърди, че са дадени от извън общностните законодателства. Поради мълчанието на ищците в това отношение не е възможно нито за ответника да подготви защитата, нито за Съда да решава доколко ищците претендират, че е накърнено правото им дадени от тези права върху марките.

43. Следователно, искът трябва да се обяви за недопустим, по отношение на нарушението на тези права. От друга страна, в отговор на писмен въпрос на Съда, ищците са приели, че не могат да се позовават на права дадени от марки регистрирани в трети страни.

– По отношение на реномираните марки

44. В точка 40 на своята реплика, ищците се позовават на известността на своите марки. Дотолкова доколкото те се позовават в крайна сметка на член 5, параграфи 2 и 5 от директивата, е достатъчно да припомним, че тази разпоредба се ограничава с това да позволява на държавите членки, да предвиждат засилена защита на известните марки от една страна, при липса на сходност на продукти или услуги и от друга, срещу използването на знак за цели различни от тези, да се разграничават продукти или услуги. Но ищците са се ограничили само да уточнят в иска специфичната известност на своите марки и условията за защита дадени от една или друга национална регламентация по отношение на тях.

45. Ако следователно е възможно известността на техните марки да е била накърнена от въпросното поведение на Комисията, то все пак ищците са пропуснали да използват необходимия аргумент, за да отговорят на упоменатите по-горе изисквания за точност. Искът им трябва да се обяви за недопустим, по отношение на нарушението на член 5, параграфи 2 и 5, на директивата.

– Относно общностните марки

46. Трябва да се установи, че ищците в своите искове са отбелязали, че „марките на Общността и молбите за регистрация на марки на Общността”, са на брой пет и са се позовали на „нарушаване на правата на марката Galileo International Technology и на правата произтичащи от тези молби за марки на Общността”. От друга страна, в бележка под линия на страница 57 изрично се позовава на „Регламент (...) № 40/94”.

47. Ако исковата молба не се позовава изрично на член 9, параграф 1, буква б) от Регламент № 40/94, то тя индиректно се позовава на правата дадени от тази разпоредба. От друга страна, съгласно трайната съдебна практика, когато една грешка е допусната в назоваването на приложимия текст, това не би могло да доведе до недопустимост на претенцията, след като предметът и краткото изброяване на това нарушение може да бъде изведено достатъчно ясно от самия иск (Решения по дело X/Одиторски съвет на Европейските общности 12/68 от 7 май 1969 г., Recueil, стр. 109, точки 6 и 7, и дело Corus UK/Комисия Т-171/99 от 10 октомври 2001 г., Recueil, стр. II-2967, точка 36). Трябва да бъде заключено, че един ищец не е също така длъжен да отбелязва изрично специфичната правна норма на която той гради претенцията си, при условие, че аргументацията му е достатъчно ясна за противната страна и за общостния съдия, за да могат без затруднения да идентифицират тази разпоредба.

48. Член 9, параграф 1, буква б) от Регламент № 40/94 дава на титуляра на една марка на Общността идентични права с тези, които дава член 5, параграф 1, буква б) от директива на титуляра на национална марка. Но на тази разпоредба ищецът се позовава изрично в иска. От друга страна, Комисията не се е заблудила по отношение на „общностното измерение” на нарушенията изтъкнати от ищите, след като тя изрично се позовава в точка 50 на своята писмена защита на член 9 от Регламент № 40/94.

49. От тук следва, че позоваването от страна на ищите на член 9, параграф 1, буква б) от Регламент № 40/94 отговаря на изискванията за точност посочени по-горе, и трябва от тук нататък да се обяви за допустима.

– По отношение на предметите на дейност, търговските наименования и имената на области

50. Според ищите, защитата на предметите им на дейност се смесва с техните търговски наименования, докато имената на области представляват специфично приложение на търговските им наименования. Запитани върху обхвата на тази декларация те са уточнили, че член 8 от Парижката конвенция представлява единствено защита на търговското име, тъй като предметът на дейност се защитава от други национални правни норми. Те са добавили, че със своите искове те желаят да подчертаят, че ако упоменатия член 8 защитава само и единствено търговското име, то техните предмети на дейност също са накърнени.

51. Когато става дума за нарушение на техните предмети на дейност и на имената им на области, трябва да констатираме, че ищите не са представили нищо повече от тези обикновени твърдения. Те между другото са премълчали националните правни норми, за които твърдят, че са нарушени и общите принципи на правото на държавите членки, на база на които Комисията би трябвало да основание на член 288, втора алинея ЕО да поправи причинените вреди. Тези нарушения не отговарят на изискванията за прецизност изказани по-горе и трябва следователно да се обявят за недопустими.

52. По отношение на позоваването от страна на ищите на техните търговски имена по смисъла на член 8 на Парижката конвенция, е вярно, че търговското име

представлява интелектуална собственост, чиято защита предписана от упоменатия член 8, е задължителна за членовете на международната търговска организация (МТО) на основание на Споразумението за свързаните с търговията аспекти на правата върху интелектуалната собственост (наричано по-нататък "споразумение ADPIC") (Решение по дело Anheuser-Busch C-245/02 от 16 ноември 2004 г., Recueil, стр. I-10989, точки 91 - 96).

53. Въпреки това, ако членовете на МТО, включително държавите членки на Общността са задължени да предвидят тази защита за търговско наименование то не е по-малко важно, че член 8 от Парижката конвенция предвижда, че „се ограничава да търговското наименование ще се защитава във всички страни (където се прилага конвенцията) без задължение за депозиране или регистрация, независимо от това дали е част от фабрична или търговска марка”.

54. Този текст, който далеч не определя обхвата и условията на дадената защита на търговско наименование се ограничава само с формулиране на изискване за въвеждане в действие на подобна защита. Той не би могъл да се счита като съдържащ хармонизация на разпоредбите относно правата дадени от търговско наименование.

55. В действителност, противно на член 5 от директивата, която определя „правата дадени от марката”, причина, по която позоваването на този член може валидно да замести позоваването на националните законодателства действащи в страните членки (вж. точка 40 по-горе), член 8 от Парижката конвенция, позволява съгласно своето съдържание на различни национални законодателства да установят разнообразни форми на защита като предвиждат включително условията относно едно минимално използване или минимално познаване на търговското наименование (вж., по-специално, решение Anheuser-Busch, точка 52).

56. Запитани от Съда относно защитата давана от член 8 на Парижката конвенция, ищите не са се позовали на никаква специфична национална регламентация, която да им даде достатъчна защита на техните търговски имена и която следователно би могла да бъде нахърнена от страна на Комисията.

57. Следователно ако е вярно, че действащите национални законодателства за защита на правата се отнасят до област към която се прилага споразумението ADPIC те трябва да се прилагат с оглед на текста и на целите на това споразумение (Решение по дело Anheuser-Busch, точка 52), ищите не биха могли по полезен начин да се позовават на това задължение в настоящия контекст, тъй като са се въздържали да се позовават и да привеждат подобни национални регламентации.

58. От друга страна, разпоредбите на споразумението ADPIC са лишени от пряко действие, те не биха могли да създават сами по себе си права, на които ищите да се позовават директно пред Съда на Общността (вж., по-специално Решение по дело Anheuser-Busch, точка 52) независимо от евентуални национални регламентации.

59. Следователно позоваването на нарушението на член 8 от Парижката конвенция трябва също да се обяви за недопустимо.

Относно заключенията целящи да се постигне прекратяване на твърдените нарушения от страна на Комисията

60. Дотолкова доколкото ищците искат да се забрани на Комисията да използва термина „Galileo” във връзка с проекта за система на сателитна радионавигация, Комисията се позовава на трайно установена съдебна практика, според която дори в рамките на спор за обезщетение, Съда на Общността не би могъл, без да влезе в полето на действие на административния орган да налага забрани на институция на Общността (Решение по дело Assurances du crédit/Съвет и Комисия С-63/89 от 18 април 1991 г., Recueil, стр. I-1799, точка 30; дело Valverde Mordt/Съда Т-156/89 от 27 януари 1991 г., Recueil, стр. II-407, точка 150; Определение по дело Meyer/Комисия Т-71/99 от 1 юни 1999 г., Recueil, стр. II-1727, точка 13, и дело Makedoniko Metro и Michaniki/Комисия Т-202/02 от 14 януари 2004 г., Recueil, стр. II-181, точка 53).

61. Комисията добавя, че член 288, втора алинея ЕО не позволява обезщетяването на минали вреди и не дава никакво право да се налагат забрани с цел да се предотвратява бъдещо виновно поведение. Забраната за използване на едно име не може да се счита като обезщетение в натура. В действителност подобна забрана би попречила на продължаването на въпросното нарушение, но не би имало за ефект да поправи вече понесена вреда.

62. В това отношение, трябва да се напомни, че съгласно член 288, втора алинея, ЕО, „в областта на извъндоговорна отговорност, Комисията трябва да поправи съгласно общите принципи на правото на държавите членки вредите причинени от нейните институции или от нейните представители при осъществяването на своите правомощия”. Тази разпоредба визира както условията на извъндоговорна отговорност, така и условията и обхвата на правото на обезщетение. От друга страна, член 235 ЕО дава на Съда компетенция „да разглежда спорове относно обезщетението за вреди визирани от член 288, втора алинея”.

63. От тези две разпоредби следва, че – противно на член 40, първа алинея на бившия Договор за ЕОВС, който предвиждаше единствено парични обезщетения те не изключват обезщетения в натура – което Съда на Общността може да наложи на Комисията за всякаква форма на обезщетение съобразена с общите правни принципи на държавите членки в областта на извъндоговорна отговорност, включително ако е възможно съгласно тези принципи да се наложи обезщетение в натура, а в конкретния случай под формата на забрана за действие или налагане на бездействие.

64. Но в областта на марките, директивата цели щото националните марки, които са регистрирани да се ползват във всички държави членки с еднаква защита. На основание на своя член 5, параграф 1, подобна марка позволява на своя титуляр „да забрани на всяко трето лице” да я ползва. Така както беше упоменато по-горе (точка 40), тази разпоредба извършва хармонизация в рамките на Общността на разпоредбите относно правата дадени от една марка.

65. От тук следва, че еднаквата защита дадена на титуляра на една национална вътрешно-марка на Общността се отнася към общите правни принципи на държавите членки по смисъла на член 288, втора алинея ЕО.

66. Това заключение се потвърждава от Регламент № 40/94, който предвижда в своя член 98, параграф 1, че националните съдилища занимаващи се с марките, когато констатират, че ответникът подправя или рискува да подправи мярка на Общността издава определение, с което „му забраняват да продължава дейността си по фалшификация” и взимат мерки способни да осигурят спазването на тази забрана. Но на основание на член 249, втора алинея ЕО, този регламент е задължителен във всичките си части и е директно приложим в държавите членки.

67. Ако е вярно, че еднаквата защита на титуляра на една марка се осъществява в държавите членки посредством процедурната възможност за националните съдебни органи, да издават решения забраняващи на ответниците да нарушават въпросното право на марката, Общността не би могла по принцип да се изплъзне от отговарящата процедурна мярка приета от общностния съдия, след като той има изключителната компетентност да решава исквете за обезщетения на вреди причинени от страна на общността (Решение по дело *Travelx Global и Financial Services и Interpayment Services*/Комисия, точка 36).

68. Общността не би могла да избегне режима на защита упоменат по-горе, след като институциите на Общността следва да се подчиняват на всички разпоредби на правото на Общността, от които произлиза вторичното законодателство. Така Комисията следва да спазва разпоредбите на директивата и на Регламент № 40/94 приети по нейно предложение от Съвета (вж., по-специално Решение по дело *Travelx Global и Financial Services и Interpayment Services*/Комисия, точка 36, и цитираната съдебна практика).

69. Дотолкова доколкото Комисията оспорва, че въпросната забрана наистина е от естество да поправи въпросната вреда, трябва да припомним, че ищите претендират, че са били жертва на постоянно и повтарящо се незаконно използване на знака *Galileo*, нещо което е нарушило техните права върху марката. Но, специфичния обект на правото на марката е между другото да осигури на титуляра изключително право да използва марката за първо пускане в оборот на даден продукт и да го защитава срещу конкуренти, които могат да злоупотребят с позицията и репутацията на марката като продават продукти, носещи тази марка незаконно (вж. Решение по дело *Loendersloot C-349/95* от 11 ноември 1997 г., *Rescueil*, стр. I-6227, точка 22, и цитираната съдебна практика).

70. Следователно нарушаването на изключителното право на използване на една марка води задължително до обезценяването на последната и от тук нататък нанася вреда на нейния титуляр.

71. Но, едно разпределение на вредата, така причинена изисква титуляра на марката да види, че неговото право се възстановява в пълна степен като подобно възстановяване изисква най-малкото извън евентуални обезщетения незабавното прекратяване на нарушаване то на правото му. Точно това се иска в случая от ищите, чиято цел е да се прекрати нарушаване то от страна на Комисията на техните права върху марката.

72. Още повече, че Комисията сама е подчертала в отговор на въпрос на Съда, че ще бъде недопустимо в случай на нейно осъждане на парично обезщетение, тя да наруши това решение продължавайки актове, които Съдът вече е декларирал за незаконни. Така Комисията приема, че тя *de facto* е обвързана в смисъл на една забрана за действие с решение на общностния съдия, което да констатира отговорността ѝ. Едно подобно решение следва да отправи към Комисията една недвусмислена забрана.

73. Следователно, заключенията визиращи да се забрани на Комисията да използва термина „Galileo” във връзка с проект за система за сателитна радионавигация, трябва да се считат за допустими. Доводът на Комисията съгласно, който тези изводи са недопустими не би могъл да бъде взет под внимание.

Заключение

74. От казаното по-горе следва, че заключенията съдържащи се в иска са допустими в тяхната цялост. Същото важи и за нарушението на правата дадени на ищите от член 5, параграф 1, буква б) от директивата и от член 9, параграф 1, буква б) от Регламент № 40/94 по отношение на национални марки в рамките на Общността и общностните марки.

2. По същество

75. Иска на ищите се основава на принципа на отговорността на Комисията за незаконно действие или върху принципа на нейната отговорност поради това, че някой е извършил незаконно действие.

Относно отговорността на Комисията за незаконно действие

Първоначални наблюдения

76. Трябва да се напомни, че съгласно трайна съдебна практика, ангажирането на извъндоговорна отговорност на Комисията по смисъла на член 288, втора алинея, ЕО за незаконно поведение на нейните органи се подчинява на съвкупност от няколко условия, а именно незаконността на поведението на институциите, действително понесената вреда и съществуването на причинно-следствена връзка между упоменатото поведение и упоменатата вреда (Решения по дело *Oleifici Mediterranei*/ЕИО 26/81 от 29 септември 1982 г., *Recueil*, стр. 3057, точка 16; дело *International Procurement Services*/Комисия Т-175/94 от 11 юли 1996 г., *Recueil*, стр. II-729, точка 44; дело *Efisol*/Комисия Т-336/94 от 16 октомври 1996 г., *Recueil*, стр. II-1343, точка 30, и дело *Oleifici Italiani*/Комисия Т-267/94 от 11 юли 1997 г., *Recueil*, стр. II-1239, точка 20).

77. От тук нататък, след като едно от тези две условия не е изпълнено, искът трябва да се отхвърли в неговата цялост, без да е необходимо да се разглеждат другите условия (Решение по дело *KYDEP*/Съвет и Комисия С-146/91 от 15 септември 1994 г., *Recueil*, стр. I-4199, точки 19 и 81, и дело *Förde-Reederei*/Съвет и Комисия Т-170/00 от 20 февруари 2002 г., *Recueil*, стр. II-515, точка 37).

78. Незаконното поведение, което се вменява на институцията на Общността, трябва да се състои в едно достатъчно изразено нарушение на правна норма имаща за цел да даде права на частни лица (Решение по дело Bergaderm и Goupil/Комисия С-352/98 Р от 4 юли 2000 г., Recueil, стр. I-5291, точка 42).

79. Критерия, която позволява да се прецени дали подобно изискване е изпълнено е този на грубото и сериозно нарушение от въпросната институция на Общността на пределите, които се налагат от нейното право на преценка.

80. Когато тази институция не разполага с поле за преценка, което е достатъчно широко или пък направо не съществуващо простото нарушение на правото на Общността не би могло да е достатъчно за определение на съществуването на едно достатъчно нарушение (Решения по съединени дела Comafica и Dole Fresh Fruit Europe/Комисия, Т-198/95, Т-171/96, Т-230/97, Т-174/98 и Т-225/99 от 12 юли 2001 г., Recueil, стр. II-1975, точка 134, и съединени дела Afrikanische Frucht-Compagnie и Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert/Съвет и Комисия Т-64/01 и Т-65/01 от 10 февруари 2004 г., Recueil, стр. II-521, точка 71).

81. С оглед на тези разсъждения, трябва да бъдат разгледани различните доводи и аргументи, които страните привеждат в случая.

Аргументи на страните

82. В първия си аргумент, ищите поддържат, че незаконното действие на Комисията е породило настъпилата вреда и се състои в нарушение на правото на марката, на която те са титуляри на основание на член 5, параграф 1, буква б) от директивата. Използвайки термина „Galileo” и подтиквайки трети лица да го използват, без да са получили съгласието на ищите, Комисията е нарушила и продължава да нарушава тяхното право върху марката. От друга страна, ищите се позовават на своите марки на Общността на основание на член 9, параграф 1, буква б) от Регламент № 40/94.

83. В това отношение те уточняват, че термина „Galileo” използван от Комисията е идентичен с техните марки. Разграничителния характер на последните от тук нататък се явява дълбоко накърнен от страна на Комисията.

84. Ищите подчертават, че сходството между услугите и стоките давани от самите тях и тези, които се визират от проекта Galileo на Комисията, както и клиентите, които се имат предвид са в голяма степен същите.

85. В действителност, ищите предлагат услуги, които се отнасят до сектора на въздушния, морския и земния транспорт, до сектора на хотелиерството и крайните потребители. Тези услуги позволяват да се получават сведения относно позицията на самолети в полет, в реално време, разписанията на полетите, а също така и възможностите за резервация. Ищите също така предлагат продукти във връзка с тези услуги, а именно компютърни програми.

86. По отношение на проекта за навигация Galileo, той е ориентиран към потенциални ползватели, а именно такива, които предоставят услуги,

производители и техните клиенти в областта на въздушния, железопътния и сухопътния транспорт, както и в областта на мореплаването. Основната услуга, предоставена от този проект би била прихващането в реално време на някои от тези средства за транспорт.

87. Основната услуга би била същата, каквато е услугата предлагана от ищите позволяваща да се определи географското положение на един полет. Сходността се разпростира и до стоките, тъй като проектът Galileo включва производството на специфични компютри, за да се тълкуват, използват и разпространяват информации към потребителите.

88. Според ищите съществува риск за объркване на визираните консуматори между техните марки и термина „Galileo” използван от Комисията. В действителност Комисията сама е подчертала голямото значение на европейския проект Galileo, и създаването на 140 000 работни места, както и пазара за оборудването и услугите на стойност повече от 9 милиарда EUR годишно след 2010 г. Ищите считат, че тези еволюции непременно биха довели до по-интензивно използване на термина „Galileo” във всички технологии към които проектът е обърнат.

89. От друга страна, според ищите използването от страна на Комисията на термина „Galileo” ще бъде „в деловата сфера”, като този термин е бил използван във връзка със съвкупността от услугите, които проекта Galileo следва да предоставя.

90. Ищите уточняват, че Комисията и Съветът са наблегнали на факта, че проекта Galileo се основава на партньорство с частния сектор и има търговска насоченост, която би следвало да осигури икономическата жизнелост на проекта. Така в днешно време един консорциум от 65 предприятия вече работи по техническите аспекти на проекта и много индустриални и банкови групи подготвят своето бъдещо участие. По време на всички фази на функциониране проекта Galileo има значителен икономически залог в частния сектор.

91. Комисията следователно е вече създавала в сътрудничество с ASE, ”общото предприятие Galileo” (вж. точка 10 по-горе), това предприятие е било натоварено с въвеждането в действие на фазите на развитие и утвърждаване, а също така и с подготовката на фазите на разгръщане и експлоатация на програмата Galileo. От друга страна, Комисията на 22 май 2003 г., е публикувала покана за оферти на стойност 500 000 EUR, предназначени между другото за изучаване на интеграцията на проекта Galileo със сега съществуващите системи за навигация.

92. Още повече, фактът, че комисията е поискала регистрирането на една марка на Общността Galileo (вж. точка 14 по-горе) се прилага единствено ако тя желае да го използва за разграничаване на продуктите или услугите.

93. Според ищите, Комисията е поощрила големи европейски индустриални групи да използват термина „Galileo”, като марка в деловия живот, такива като дружеството Galileo Industries, което се е явило пред търговския съд на Брюксел (вж. точка 19 по-горе), което се е позовало на избора на термина „Galileo” и е обяснило, че този избор е направен от Комисията. Партньорите, към които се

обръща общото предприятие също са били подтиквани да използват това име и това също е сторено от Комисията.

94. Според второто обвинение, ищите обвиняват Комисията, че им е нанесла вреда като не е извършила проучване на марките. Но всеки, който желае да използва нова марка се изправя пред риска, трето лице вече да е получило изключителните права върху същия или подобен знак. Ищите считат, че ако Комисията е била извършила такова проучване, тя би установила техните права върху марката и тогава би се спряла на друг термин, за да нарече проекта си. Във всички случаи Комисията е извършила една сериозна грешка, продължавайки да използва термина „Galileo”, след като е била информирана за правата им върху марката.

95. Комисията отговаря, че знака на програмата за изследване Galileo и марките, на които се позовават ищите не са сходни, като единствения ѝ разграничителен елемент в техните марки се явява една стилизирана сфера. Що се отнася по-точно до молбата ѝ за регистрация на мярка на Общността тя се отнася върху един много особен знак (вж. точка 14 по-горе), който не създава никакъв риск за объркване с марките, на които се позовават ищите.

96. Но тази молба за марка се отнася единствено за услугите по изследване и развитие на пределите на радио навигацията със сателит. Тя се е вършила само с научна цел като изключва риска едно частно предприятие да може да си присвои това име и да го използва без оправдание.

97. От друга страна, марките, на които се позовават ищите не са предназначени за широка публика. Ищите ги използват единствено в рамките на операции между предприятия заедно с един ограничен кръг професионалисти, следователно техните марки нямат такова разпространение сред потребителите и крайните ползватели.

98. По същата причина не би имало никакъв риск за объркване на широката публика между въпросните марки и термина „Galileo” използван в европейския проект. Но, професионалистите, към които е предназначена дейността на ищите ще бъдат много по-информирани от средния потребител и не биха имали никаква трудност да разпознаят термина „Galileo” като обозначаващ европейски проект за изследване и да го разграничат от марките на ищите.

99. Комисията добавя, че тя използва термина „Galileo” изключително само като синоним на името на европейския проект за сателитна навигация. Това използване никога не е целяло предлагането на услуга или продукт, който произтича от техническите резултати постигнати в рамките на проекта.

100. По отношение на ”общото предприятие Galileo”, то съществува единствено само, за да се доведат до край фазите на изследване и развитие на програмата Galileo и не развива никаква търговска дейност. Тя се ограничила само да разглежда офертите и да избира бъдещия концесионер на системата.

101. Комисията отрича да е поощрявала трети лица да използват термина „Galileo” за стоки и услуги в деловия живот. И следователно не съществува

никаква връзка с дружеството Galileo Industries. В частност, тя не е поощрявала това дружество да използва термина „Galileo” като марка.

102. По отношение на второто обвинение, повдигнато от ищите, Комисията отрича да е по закон задължена да извършва проучване на марките. Фактът, че тя не е извършила тези проучвания не представлява сам по себе си нарушение.

Съображения на Съда

– Относно обвинението за нарушение на правата на марките предоставени на ищите

103. Когато става дума за обвинението, основано на нарушение от страна на Комисията на правата на марката, на която ищите са титуляри, следва да се установи, че член 5, параграф 1, буква б) от директивата и член 9, параграф 1, буква б) от Регламент № 40/94 съдържат разпоредби, чиято цел е да им гарантират правата. В действителност тези разпоредби са от естество да дадат на ищите в качеството им на титуляри на защитени от директивата и регламент № 40/94 марки, изключителното право да забраняват при определени условия на всяко трето лице да използва сходен или идентичен знак на техните марки.

104. По отношение на въпроса да узнаем дали упоменатите разпоредби и правата, които те дават на ищите са били нарушени по достатъчно драстичен начин от страна на Комисията, трябва да отбележим, че едно подобно нарушение предполага всички условия за приложение на тези разпоредби да са били удовлетворени в случая.

105. В това отношение трябва да се напомни, първо че когато едно от тези условия подчинява защитата на марката на съществуването на риск от объркване, провокирано между другото от сходността или идентичността на продуктите или услугите покривани от марката и знака за който става дума.

106. Комисията не би могла следователно да наруши член 5, параграф 1, буква б) от директивата и член 9, параграф 1, буква б) от Регламент № 40/94 единствено ако ищите установят, че тя е използвала термина „Galileo” за обозначаване на продукти или услуги сходни или идентични с продуктите и услугите покривани от марките на които те са собственици.

107. Но, ако ищите са успели да докажат, че са предоставяли те самите много услуги или продукти покривани от техните марки включващи термина „Galileo”, не е такъв случая по отношение на използването на този термин от страна на Комисията.

108. Ищите между другото не са установили, че Комисията сама предлага услуги или продукти във връзка със своя проект Galileo.

109. В своите писмени защиты те са се ограничили само да изтъкнат, че проектът Galileo на Комисията е бил ориентиран към „потенциални ползватели”, и че „включвал развитието” на специфични компютри, и че е бил „предназначен да

предоставя услуги”, и че Комисията, с молбата си за мярка на Общността, „смятала да използва тази марка”, за да обозначи продукти или услуги.

110. В отговор на писмен въпрос на Съда, те ясно са отговорили, че все още не съществуват продукти или услуги произтичащи от техническите резултати на проекта Galileo на Комисията, и че подобни продукти или услуги не са били достъпни за бъдещите публични или частни ползватели на системата за сателитна радионавигация.

111. Трябва да припомним на второ място, че член 5, параграф 1, буква б) от директивата и член 9, параграф 1, буква б) от Регламент № 40/94 също така подчиняват защитата на титуляра на марката на това използването на въпросната марка от трето лице да се осъществява в ”деловия живот”.

112. Така титулярът на марката е защитен единствено ако използването на въпросния знак би могъл да наруши функцията на марката и в частност основната ѝ функция, която е да гарантира на потребителите произхода на продукта или услугата. Такъв е в частност случая, когато използването на знака от страна на трето лице може да доведе до установяването на материална връзка в деловия живот между продуктите и услугите на третото лице и предприятието от където произхождат тези продукти и услуги. В това отношение трябва да проверим дали визираните потребители могат да изтъкват знака така както е използвано трето лице като определящ предприятието, откъдето произхождат продуктите или услугите на третото лице (вж., по-специално Решение по дело Anheuser-Busch, точка 52).

113. В случая, тези критерии не са изпълнени. Така както става ясно от материалите по делото, Комисията до ден-днешен не е използвала термина „Galileo” за друго освен, за да определя в най-общ план проекта за сателитна радионавигация, разбира се, тя е подчертавала множеството предимства, които ползвателите в бъдеще могат да получат (вж. точка 12 по-горе), но без да определи материална връзка между някои продукти или услуги, произхождащи от осъществяване на фазата на изследвания, развитие и разгръщане на проекта от една страна и услугите и продуктите, предоставяни от ищите от друга. По отношение на продуктите и услугите в областта на радио навигацията ясно е, че в момента те съществуват само на стадия на проекта (вж. точка 110 по-горе).

114. В това отношение, трябва да припомним, че използването на знак, става в „деловия живот”, след като то се осъществява в рамките на търговска дейност, чиято цел е икономическа облага (вж. Решение по дело Traveler Global и Financial Services и Interpayment Services/Комисия, точка 36 и цитираната съдебна практика).

115. В това отношение е вярно, че Комисията подчертава търговската цел на своя проект. Тя прави всичко възможно той да стане реалност и услугите за сателитна радионавигация да могат ефективно да бъдат предлагани, според предвидения календар, следователно целта на проекта е наистина неговата икономическа експлоатация.

116. Въпреки това е безспорно, че ролята на Комисията се свежда до лансиране на проекта за сателитна радионавигация като „европейски отговор” на американската система GPS и на руската система Glonass, с финансова поддръжка на фазите на изследване, развитие и разрастване на проекта и установяването на подходящи рамки за по-сетнешна икономическа експлоатация включително чрез участието в създаването на ”общото предприятие Galileo” и публикуването на предложение за оферти предназначени за интеграция на проекта Galileo в съществуващите системи за навигация.

117. Извършвайки това, Комисията не упражнява никаква икономическа дейност, дотолкова доколкото тя не предлага стоки и услуги на пазара. Чрез използването на термина „Galileo” в рамките на фазите на проучване, развитие и разгръщане на проекта, разположени преди фазата на икономическата експлоатация, Комисията не цели да получи икономически предимства по отношение на други оператори, тъй като няма оператори, които биха могли да се намират в конкуренция в тази област. Противно на тезата защитавана от ищците, може да се направи разграничение в настоящия контекст между фазата на икономическа експлоатация на проекта Galileo и предишните фази.

118. От тук следва, че ищците не са могли да установят, че използването от страна на Комисията на термина „Galileo” е могло да наруши функциите на въпросните марки и се е осъществявал „деловия живот” по смисъла на член 5, параграф 1, буква б) от директивата и член 9, параграф 1, буква б) от Регламент № 40/94.

119. Това заключение не би могло да бъде опровергано от факта, че Комисията е внесла молба пред ОНМІ за марка на Общността за своя проект Galileo, отнасящ се до „услуги за изследване и развитие в областта на сателитна радионавигация”, и че е депозирала емблемата в ОМПИ (вж. точки 14 и 16 по-горе).

120. В действителност ако подобни актове могат да представляват знак за намерението на молителя да упражнява дейност в деловия живот, то това не е налице в специфичния случай по настоящото дело, дотолкова доколкото поведението на Комисията не надминава ролята, която тя е поела до настоящия момент в рамките на своя проект за сателитна навигация и при използването на термина „Galileo” (вж. точки 113, 116 и 117 по-горе).

121. Дотолкова доколкото ищците правят възражение, че Комисията по всяка вероятност ще използва бъдещата мярка на Общността, в полза на предприятията концесионери на системата за сателитна радионавигация и по линията на трансфера на марките или чрез отпускане на лицензии, това твърдение, трябва в настоящия момент да се определи като обикновена спекулация, което няма повече тежест от противното твърдение на Комисията, според което молбата е била депозирана само за да се изключи риска някое частно предприятие да си присвои термина „Galileo” и да се ползва от него без правни основания.

122. В действителност, ищците изразяват единствено своите опасения, че Комисията би могла да предостави на частни предприятия своята марка на Общността, след като тя веднъж е регистрирана в ОНМІ. Но, тази регистрация още не е станала, така че Комисията не може да се ползва от марката в настоящия

момент. В действителност, ищците са внесли жалба пред ОНМІ, за да се противопоставят на тази регистрация (вж. точка 15 по-горе), и тази жалба има възпиращ ефект на основание на член 57, параграф 1 от Регламент № 40/94. Като се имат предвид пътищата на правото на Общността срещу бъдещо решение на отдела за жалби на ОНМІ, не е възможно да се определи дали молбата за регистрация на марка от страна на Комисията ще бъде в крайна сметка удовлетворена.

123. Истина е, че Съда на Общността е оправомощен в областта на обезщетенията да осъди институцията ответник да заплати определена сума или да констатира нейната вина дори ако вредата не може все още да бъде определена с точност при условие, че става дума за действителна вреда, която е предвидима с известна сигурност, Съдът може също така да бъде сезиран, за да предотврати по-големите вреди в момента, в който причините за тях станат известни (Решения по дело *Kampffmeyer* и др./Комисия и Съвет 56/74 - 60/74 от 2 юни 1976 г., *Recueil*, стр. 711, точка 6, и дело *Zuckerfabrik Vedburg*/Съвет и Комисия 281/84 от 14 януари 1987 г., *Recueil*, стр. 49, точка 14).

124. Трябва въпреки това да отбележим, че тази съдебна практика ако разрешава на съдията да удовлетвори молба за обезщетение дори при липсата на точно определена вреда, тя не му позволява да осъди институцията ответник без предварително да е установила, че тази институция в действителност е извършила достатъчно характерни нарушения на една правна норма имаща за цел да предостави права на ищеца.

125. В случая, следователно не е достатъчно, за да бъде осъдена Комисията на основание на член 288, втора алинея, ЕО ищците да изтъкват съществуването на обикновен риск за бъдещо нарушение от страна на тази институция на правата, които им дава член 5, параграф 1, буква б) от директивата и член 9, параграф 1, буква б) от Регламент № 40/94, в хипотезата, която тя би използвала в деловия живот термина „Galileo” във връзка с услуги или продукти покрити от марките на ищците. Последните са пропуснали да установят, че настоящото използване от страна на Комисията на термина „Galileo” за определяне на своя проект, задължително включва бъдещо нарушение на техните права.

126. От казаното по-горе следва, че използването от страна на Комисията на термина „Galileo” за определяне на проекта за сателитна радионавигация не изпълва всички условия за приложение на член 5, параграф 1, буква б) от директивата и член 9, параграф 1, буква б) от Регламент № 40/94.

127. Следователно Комисията със своето поведение не е нарушила правата, които дава на ищците член 5, параграф 1, буква б) от директивата и член 9, параграф 1, буква б) от Регламент № 40/94.

128. Ищците още по-нататък изтъкват, че Комисията е поощрила частни предприятия да използват нейния проект и следователно още от сега да използват термина „Galileo” за търговски цели, а именно във връзка със стоки и услуги. В това отношение те препращат към десетки нарушения и спорове, които ги противопоставят на тези предприятия пред национални юрисдикции и пред ОНМІ (вж. точки 19 - 21 по-горе). Според ищците, тези предприятия

задължително са призвани да използват този термин в деловия живот с цел да постигнат кохерентност между техните действия и проекта лансиран от Комисията. Следователно използването в частния сектор на термина „Galileo” трябва да бъде вменен във вина на Комисията.

129. В това отношение, трябва да припомним, че единствено деянията и поведението, които могат да бъдат вменени във вина на дадена институция и орган на Общността могат да бъдат основание за извъндоговорна отговорност на Комисията (вж., по-специално Решения по дело СМС и др./Комисия 118/83 от 10 юли 1985 г., *Recueil*, стр. 2325, точка 31, и дело *Médiateur/Lamberts C-234/02 P* от 23 март 2004 г., *Recueil*, стр. I-2803, точка 59).

130. Според трайната съдебна практика, вредата би следвало да произтича по достатъчно директен начин от виновното поведение, което означава, че това поведение трябва да бъде основната причина за вредата (вж. Определение по дело *Royal Olympic Cruises* и др./Съвет и Комисия T-201/99 от 12 декември 2000 г., *Recueil*, стр. II-4005, точка 26, и цитирана съдебна практика, потвърдено от Определение по дело *Royal Olympic Cruises* и др./Съвет и Комисия C-49/01 P от 15 януари 2002 г., не публикувани в *Recueil*). За сметка на това, Комисията не следва да обезщетява последствията от поведението на своите органи (вж., по-специално Решение по съединени дела *Dumortier frères* и др./Съвет 64/76 и 113/76, 167/78 и 239/78, 27/79, 28/79 и 45/79 от 4 октомври 1979 г., *Recueil*, стр. 3091, точка 21).

131. В случая е вярно, че Комисията е приела термина „Galileo”, за да обозначи европейския проект за сателитна радионавигация. Вярно е също така, че Комисията явно е осъзнавала, че предприятия желаещи да експлоатират икономически този проект, биха били изкушени да използват същия термин, за да се възползват от реномето както на Комисията така и на проекта.

132. Въпреки това, не е по-малко важно, че използването от тези предприятия на въпросния термин, във връзка с икономическите им дейности се опира върху избор, който те са направили по автономен начин.

133. От една страна, ищите не са установили, че Комисията е задължила въпросните предприятия да използват този термин или че активно ги е подтиквала под някаква форма да го направят. От друга страна, те дори не са твърдели, че съществуват органични и функционални връзки между въпросните предприятия и Комисията или че последната е осъществявала контрол като се е намесвала директно или индиректно в управлението им. На края нищо не може да доведе до заключението, че този първоначален избор на термина „Galileo” от страна на Комисията, непременно би довел заинтересованите предприятия до това да последват примера под страх да компрометират изцяло икономическия резултат на целия проект.

134. Предприятията са били задължени да знаят правото на Общността и правото на марките и следователно изглежда адекватно да считаме, че те могат да бъдат подведени под отговорност с оглед на действащите разпоредби за тяхното собствено поведение на пазара, дотолкова доколкото са решили да използват термина „Galileo” в рамките на икономическите си дейности.

135. От тук следва, че избора на тези предприятия трябва да се счита като пряка и определяща причина за вредата, а евентуалния принос на Комисията към тази вреда е прекалено отдалечен, за да може отговорността, която се пада на предприятията да бъде прехвърлена към Комисията.

136. Следователно, чрез това обвинение основано на нарушение на правата на марките дадено на ищите трябва да се отхвърли.

– Относно второто обвинение основано на непредпазливо поведение на Комисията по отношение на ищите.

137. Когато става дума за обвинението основано на виновната небрежност на Комисията да извърши изследване в областта на марките, трябва да отбележим, че пропуските на институциите на Общността не са способни да ангажират отговорността на общността, доколкото институциите са нарушили законово задължение да действат, което се основава на разпоредба на Общността (вж. решение *Travellex Global и Financial Services и Interpayment Services/Комисия*, точка 36 и цитираната съдебна практика).

138. Но, в случая, ищите не са отбелязани на основание на каква разпоредба на правото на Общността, Комисията е следвало да извърши проучване за предишни регистрации на термина „Galileo” като марка. От друга страна, използването от Комисията на този термин, за да обозначи своя проект за сателитна радионавигация не е нарушило правата на марките дадени на ищите, бездействието на институцията ответник да направи преди това използване проучване не би могло да се квалифицира като виновно поведение.

139. От тук следва, че ищите не са успели да установят незаконността на поведението приписвано на Комисията на това основание.

140. Следователно, обвинението основано на небрежност от страна на Комисията по отношение на ищите, трябва също така да бъде отхвърлено.

– Заключение

141. От тук нататък, нито незаконността на поведението приписвано на Комисията, нито съществуването на достатъчно директна причинно-следствена връзка между това поведение и настъпилата вреда не е могло да бъде установено, тъй като условията за отговорност на Общността не са изпълнени.

142. При тези условия искането за обезщетение на ищите основава щ се на този вид отговорности трябва да се отхвърли.

Относно отговорността на Комисията в следствие на едно незаконно деяние

143. Ищите се позовават на отговорността на Комисията за незаконни действия. В случая използване на термина „Galileo” е нарушил техните права по абсолютно уникален начин, защото те са единствените предприятия, които са ошетени от въпросната мярка (необичайна вреда). От друга страна, риска да се получи така,

че една публична институция да пренебрегне правата на марките използвайки даден термин за един проект, докато това нарушение би могло лесно да бъде избегнато не би могло да има значение върху факта, че се оперира в особен икономически сектор (специална вреда). От друга страна, непредпазливото използване от страна на Комисията, на термина „Galileo” не би могло да бъде оправдано от никакъв общ икономически интерес (липса на оправдание).

144. В това отношение трябва да отбележим, че когато така както е в случая незаконността на поведението приписано на институциите на Общността не е установено то не следва, че предприятията които се считат ощетени от това поведение не могат в никакъв случай да получат компенсация ангажирайки извъндоговорна отговорност на общността (вж., по-специално Решение по дело De Voer Buizen/Съвет и Комисия 81/86 от 29 септември 1987 г., Recueil, стр. 3677, точка 17).

145. В действителност, член 288, втора алинея ЕО, основава задължението, което вменява на Общността, обезщетява за вредите причинени от институциите ѝ върху „общите принципи на правото на държавите членки, без да ограничават следователно приложното поле на тези принципи единствено до режима на извъндоговорна отговорност на общността за виновното поведение на нейните институции.

146. Но, националното право на всяка от държавите по отношение на извъндоговорна отговорност разрешава на частни лица въпреки, че в различна степен в специфични области и според различни условия да получат от съдебни органи обезщетения за някои вреди дори при липса на виновно поведение на причинителя на вредите.

147. В хипотезата на вреда причинена от поведение на институции на Общността, чиито незаконен характер не е бил доказан извъндоговорна отговорност на Общността може да бъде търсена, когато кумулативно са изпълнени условията относно действителността на вредата и причинно-следствената връзка между нея и поведението на институциите на Общността, а също така и на не нормалния и специален характер на въпросната вреда (Решение по дело Dorsch Consult/Съвет и Комисия C-237/98 Р от 15 юни 2000 г., Recueil, стр. I-4549, точка 19).

148. Когато става дума за вреди, които могат да бъдат понесени от икономически оператори поради действия на институциите на Общността, една вреда е ненормална, когато надхвърля границите на икономическите рискове свързани с дейностите във въпросния сектор (Решение по дело Afrikanische Frucht-Compagnie и Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert/Съвет и Комисия, точка 80 и цитираната съдебна практика).

149. В случая, дори да се предположи, че ищците успеят да докажат, че са претърпели реална вреда поради използването на термина „Galileo” от страна на Комисията, тази вреда не би могла да се счита като надхвърляща пределите на риска свързан с експлоатацията от страна на ищците на термина отговарящ на техните марки.

150. В действителност, избирайки името „Galileo”, за да назоват своите марки, продукти или услуги и ищите не биха могли да не знаят, че те са се вдъхновили от малкото име на прочутия математик, физик и астроном от Италия, роден в Пиза през 1564 г., който е една от големите фигури в историята на европейската наука. Така ищите съзнателно са се подложили на риска някой друг в случая Комисията да може, без да иска да наруши правата им върху марката да използва същото прочуто име за своята програма за изследвания в областта на сателитна радионавигация. От друга страна, през 1989 г., National Aeronautics и Space Administration (NASA) (Националната въздухоплавателна и космическа администрация - НАСА) е избрала термина „Galileo” за една космическа мисия, а именно изстрелването на наблюдателен спътник към планетата Юпитер.

151. В случая, следователно нямаме основание да квалифицираме като ненормална вредата, която претендират, че са понесли ищите.

152. Една подобна констатация е достатъчна, за да изключи всяко право на обезщетение по този пункт, без да бъде необходимо съдът да се произнесе относно специалните условия на приписаната вреда.

153. От тук следва, че не може да се удовлетвори молбата за обезщетение на ищите основаваща се на режима на недоговорни отговорности на Общността при липса на незаконно поведение на нейните органи.

154. От тук следва, че във връзка с упоменатото по-горе искът трябва да се отхвърли в неговата цялост.

По съдебните разноски

155. По смисъла на член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

156. Тъй като ищите са загубили делото, следва да бъдат осъдени да заплатят разноските, направени от Комисията в съответствие с искането на същата.

По изложените съображения Съдът (втори разширен състав) реши:

1) Искът се отхвърля.

2) Ищите са осъдени да заплатят съдебните разноски.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 10 май 2006 година.

Подписи